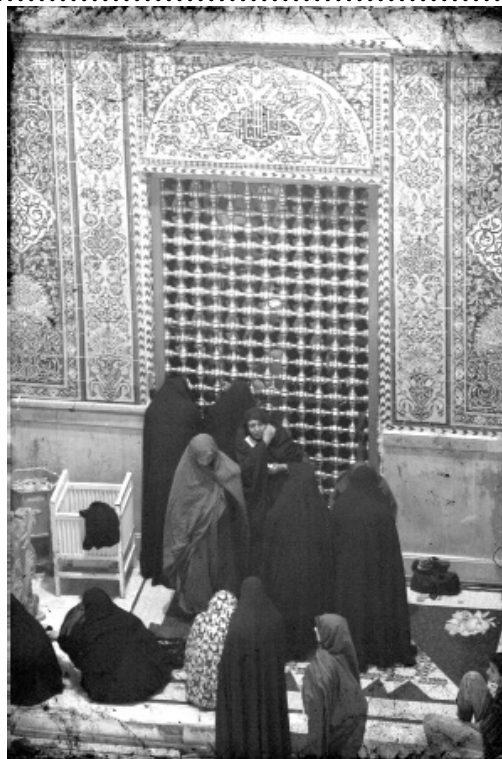

هدف زیارت

آیت‌الله شیخ بشیر نجفی، متولد شهر «جالدهر» هند بوده و اصالتاً لاهوری است. ۴۵ سال حضور ایشان در نجف، با تحصیل و تدریس همراه بوده و اکنون نیز یکی از چهار مرجع دینی مقیم نجف به شمار می‌آیند. هم‌زمان با دیدار برخی از اعضای هیئت تحریریه فصلنامه با ایشان، جمعی از شیعیان کشورهای خلیج فارس نیز حضور داشتند که این متن با عنوان «هدف زیارت» ترجمه بخشی از سخنرانی معظم‌له است.

آیت‌الله شیخ بشیر نجفی

همه ما به زیارت می‌رویم؛ اما چرا به زیارت می‌رویم؟ یکی خانه ندارد، به زیارت می‌آید که امام را شفیع قرار دهد تا خدا خانه‌ای به او بدهد؛ یکی زن ندارد؛ یکی بچه ندارد؛ یکی اتومبیل ندارد؛ یکی در معاملات تجاری اش شکست خورده، می‌آید تا حسین شفیع او شود؛ یکی مریض دارد. به هر حال یا خودمان مشکلی داریم یا بچه‌هایمان. هر کسی که به زیارت می‌آید، مشکلی دارد و می‌آید تا آن مشکل را با شفیع قرار دادن حسین (ع) برطرف کند. به زیارت می‌آید و می‌گوید: خدایا! بهتر از این وضع را برایم تقدیر کن. نگاه کنید! همه خواسته‌هایمان، نیازهای شخصی است. پس حسین چه؟ به حسین (ع) چه می‌گوییم؟ همین که حسین (ع) خطر را از پیش روی تو برداشته که می‌توانی به راحتی زندگی کنی و به زیارت بروی کافی نیست؟! آیا باز هم طالب چیزی هستی؟! مثلاً وقتی به سراغ دوستی قدیمی که ده یا بیست یا پنجاه سال او را ندیده‌ای می‌روی، جا دارد که بگویی: حال که نیازمند شده‌ای به سراغ من آمده‌ای؟! در حالی که حسین (ع) چنین نمی‌گوید و اساساً کاری ندارد که زائرش بحرینی است یا سعودی یا عراقی. چرا نباید زیارت شما مانند زیارت امام عصر (عج) باشد که وقتی به زیارت جدش حسین (ع) می‌آید، فقط برای خود حسین (ع) می‌آید یا مانند زیارت ملائکه خدا که در روایت داریم هر روز به زیارت امام حسین (ع) می‌آیند؛ آن‌هم بدون آب و غذا و با لباس‌های خاک‌آلود.

از زیارت سایر معصومین علیهم السلام می فهمیم که زیارت حسین (ع) بسیار بالاتر و والاتر از حاجت‌ها و نیازهایی است که زوار در سینه‌های‌شان دارند. باید به فرزندانمان یاد بدهیم که خود حسین (ع) هدف است؛ حسین مقصد است؛ حسین منزل است؛ حسین بهترین راه است؛ حسین بهترین پل است؛ حسین بهترین پناهگاه است؛ حسین هدف است؛ (باید گفت) ای حسین! فقط برای خودت آمده‌ام. وقتی کنار درب حرم حسین (ع) می ایستی و چشمانت به ضریح امام می افتد، به چه می اندیشی؟

امروز کربلا آباد شده؛ ولی افسوس! شب یازدهم محرم را به یاد بیاور که دشمنان خدا، اهل بیت پیامبر را با نیزه و تازیانه می زدند و آنها استغاثه به رسول خدا می کردند. بدن‌های شهدا روی زمین کربلا پراکنده شده بود و غبار و خاکستر بر روی اجساد مطهرشان نشسته بود و تو اکنون بر درب حرم حسین ایستاده‌ای و چشمت به بخشش امام است و اشک‌هایت جاری است و امام حسین (ع) وقتی اشک تو

جاری می شود می گوید: ای زائر من! بیا و به قبر من نزدیک شو.

برخی روایات می گویند که سر مقدس امام حسین (ع) به کربلا برگشت و به بدن مطهر ملحق شد؛ ولی بنا بر برخی دیگر از روایات سر مقدس ایشان به کربلا برنگشت و در شام مدفون گردید. در روایت معتبری امام صادق علیه السلام می فرماید: خداوند! به چهره‌ای که با غم و اندوه سخن می گوید، رحم بفرما! تو نیز اکنون که سال‌ها گذشته است، از خدا می خواهی که ای کاش در آن روز بودی، و این سخن را با تمام وجودت و از صمیم قلبت می گویی. زمانی که به محل خیمه‌ها می رسی، آنچه بر خانواده رسول خدا (ص) گذشت را به یاد بیاور و بگو: ای رسول خدا! من چه کنم که در آن روز که دشمنان بر اهل بیت ظلم کردند، نبودم؛ عذر مرا بپذیر.

وقتی از زیارت و نماز آن فارغ شدی، آن گاه هر چه از دنیا و آخرت می خواهی، به واسطه حسین (ع) از خداوند بخواه؛

ولی هدف اصلیت باید حسین (ع) باشد. هدف اصلی، حسین هست. لازم است بدانی که علامت قبول زیارت چیست. علامت قبولی زیارت، مانند قبولی نماز است؛ یعنی همان که خداوند در قرآن می‌فرماید: نماز، انسان را از بدی و فحشا دور می‌کند. وقتی دیدی بعد از نماز، از انحرافات دوری می‌کنی و با این که نفس انسان تمایل دارد، ولی مؤمن با اراده‌اش از این بدی‌ها کناره‌گیری می‌کند، همین‌طور علامت قبولی زیارت این است که یک دگرگونی در جهت مثبت در سیره رفتاری من و شما ایجاد شود و این در زیارت امام حسین (ع) نیز هست. لازم است به درون خویش برگردی و به گونه‌ای باشی که زیارت حسین (ع) در رفتارت تأثیرگذار باشد و چه خوب است که این تحول را حسین (ع) در تو ایجاد کند و برای عملی شدن این تحول مثبت، وقتی از زیارت و دعاها فارق شدی، در هر جای حرم که بودی، رو به ضریح بایست و در مقابل این ضریح شریف از خود گلیه و شکایت کن. حکم کننده خداوند متعال است. لازم هم نیست صدایت را بالا ببری؛ بلکه بین خودت و خدا باشد و در این گفت‌گو امام حسین (ع) را شاهد بر اعترافات خود قرار بده. به هر گناهی که کرده‌ای اعتراف کن. بگو: خدایا! به حرم ولایت حسین (ع) آمده‌ام؛ با نظر رحمت به من نگاه کن؛ به گناهانم اعتراف می‌کنم؛ گناهی است که من مرتکب شده‌ام و ملائکه تو هم نوشته‌اند و تو از آن آگاهی. خداوند! به حقانیت خودت قسّم می‌دهم که گناهانم را ببخش، خداوند! به حق عبدالله شیرخواره (شهید خردسال کربلا) خودت برای من چاره‌ای کن. این‌گونه سخن گفتن در روایات تأیید شده است. در روایات آمده است: هر کس با اختیار خودش و با اخلاص در درگاه الهی توبه کند، حتماً بخشیده می‌شود.

در پایان باید گفت هر کس از ما که به زیارت امام حسین (ع) می‌آید، باید فکر کند که شاید آخرین زیارتش در دنیاست - البته من دعا می‌کنم بارها و بارها باز هم به زیارت بیایید و خدا روزی تان کند - ولی باید مثل هر نمازی که می‌گویند باید فکر کنید آخرین نمازتان است، به گونه‌ای زیارت کنید و اخلاص داشته باشید که گویا آخرین زیارت در دنیاست.

از خداوند می‌خواهم بر شما تفضل کند و عافیت دهد و همه ما را در این تحوّل مثبت یاری فرماید.

